

Hymyillen

Suomen itsenäisyyden tasavuosien juhlinta tuottaa paljon kaikenlaista mukavaa. Sota-ajan tertsetti, Harmony Sisters, on innoittanut teatteriväkeä luomaan musiikinäytelmiä ainakin Torniossa, Lahdessa, Porissa, Salossa ja tietysti Kotkassa. Vanha saundi uppoaa edelleen.

Pikkupoikana sai radiosta kuulla tuon tuosta Harmony Sistersin laulua. En siitä silloin oikein ymmärtänyt. Vanhempieni eleistä ja ilmeistä saattoi kuitenkin päätellä, että nyt tuli jotakin poikkeuksellista. Mukaansatempaava musiikki näytti pysäyttävän normaalit askareet. Samaan ylsi tuolloin Pokeloiden jokailtainen laulutuokio.

Myöhemmin Kotkan likkojen laulu iski minuunkin. Se kuulosti metkalta, vaikka ei sitä silloin oikein tajunnut, miten he sointinsa saivat aikaan. Myöhemmin oman musiikkiharrastuksen kautta stemma- ja intervallilaulun salat alkoivat valjeta. Norjalaisen äidin ja karjalaisen isän geenien sekoittuminen tuotti tytöille synnyntäisen sointutajun!

Kotkan sisarista tiedetään nykyään paljon. Musiikkitoimittaja Maarit Niiniluoto julkaisi vuonna 1992 heistä kertovan kirjan, Sulle salaisuuden kertoa mä voisin – Harmony Sistersin tarina. Myös sisarukset hyväksyivät teoksen.

Pääsin katsomaan Teatteri Provinssin sopivasti kypsyneen esityksen musiikinäytelmästä Hymyillen – Harmony Sistersien tarina. Näytelmän on kirjoittanut ja ohjannut tuottelias paikallinen teatterimies Arto Nieminen.

Raija, Vera, Maire – sopraano, mezzo, altto. Käsittelen laulajia mieluummin tässä loogisessa fakkijärjestyksessä kuin ikäjärjestyksessä. Valtosen tytärten äänet muodostivat luonnostaan kolmisoinnun. Samanlaisia ilmiöitä on ollut muitakin, The Andrews Sisters ehkäpä tunnetuimpana. Ja Abba kuuluu saman sarjaan, tosin tekniikan tempuilla höystettynä.

Anniina Jokinen, Kaisa Koivuniemi, Minna Määttä. siinä vaikeaan tehtävään uskaltaneet näyttelijät. He todella laitoivat itsensä likoon. Suuri osa katsojakunnasta kuuluu polveen, jolla on muistoja yhtyeestä. Ja soivathan heidän levynsä edelleen radiossa. Vertailua ei voi välttää.

Läpi näytelmän säilyi mukanaan vievä tunnelma. Joskus tuli ihan vedet silmiin kaihosta, joskus taas naurusta. Vanhan Mairen muistelot toimivat hienosti. Pikkutuhmat alapääletkaukset eivät varmaan närkästyttäneet ketään. Lopulta kuitenkin edettiin näytelmän nimen mukaisesti – hymyillen.

Musiikki soi nauhalta, mutta sovitukset toimivat ja tukivat laulajia. Goden alkuperäisiä sovituksia lienee vähän oiottu.

Lavastus oli tälläkin kertaa Provinssin tyyliin niukka ja pelkistetty. Taustan liput sähköistivät tunnelmaa. Vasemmalla riippui koko ajan Suomen lippu. Toisella puolella vaihtelivat Amerikan, Suomen, Neuvostoliiton, Natsi-Saksan ja Ruotsin liput aina tilanteen mukaan. Lavalla säntäilevät sivuhenkilöt aikaan sopivissa tamineissaan toivat uskottavuutta.

Päälaulajat eivät aina oikein päässeet luonnolliseen kolmisointuun. Jostakin syystä äänet hajosivat vielä enemmän kun sisaret nousivat näyttämöllä oleville korkeille portaille. Liekö pelottanut?

Harmony Sistersien sointi oli niin ainutlaatuinen ja laulajat niin taitavia, että on oikeastaan kohtuutonta vaatia samaa myöhemmiltä näyttelijöiltä. Näyttelijöinä Provinssin leidit selviytyivät loistavasti.

pajen